

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติไทย มีความสำคัญที่สุดสำหรับคนไทยทุกคน เพราะภาษาไทยใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสมไว้ตั้งแต่อดีต และบ่งบอกถึงวิถีชีวิตไทยแสดงความเป็นคนไทยให้ประจักษ์ถึงความเป็นเอกราชของชาติที่เจริญรุ่งเรืองมาจนถึงปัจจุบันนี้ มีความเป็นเอกลักษณ์และเป็นสมบัติล้ำค่าที่คนไทยทุกคนควรรักษาไว้ให้อยู่คู่คนไทยตลอดไป

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งทักษะหนึ่งในการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะในยุคของการติดต่อสื่อสารอย่างไร้พรมแดนในปัจจุบัน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความสามารถในการติดต่อสื่อสารของคนไทย เพื่อให้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลงข่าวสารต่าง ๆ รอบตัว ยิ่งโลกปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเพียงใด การเขียนก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น เพราะการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้ดีกว่าคำพูด และสามารถใช้เป็นหลักฐานที่สำคัญได้อีกด้วย นอกจากนี้การเขียนยังเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งของการเรียนภาษาและการศึกษาเล่าเรียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น (จุติมา นาควรรณ. 2544 :1)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ สาระภาษาไทย ระดับช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 4 - 6) ในสาระที่ 2 ข้อ 1 ว่าใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ก็ยังพบว่า การจัดการเรียนการสอนยังไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548 : 4) ระบุถึงผลการประเมินคุณภาพภายนอก มาตรฐานที่ 4 ด้านตัวผู้เรียนว่ามีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ ปรากฏผลการประเมินต่ำกว่าด้านอื่น ๆ

จากการรายงานผลการวัดคุณภาพการศึกษา ของกลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 (2550 : 2) และรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2550 ของโรงเรียนวัดโบสถ์ (ศุภพิทยาคาร) กลุ่มสาระ

การเรียนรู้ภาษาไทย (2550 : 3) พบว่า มีคุณภาพค่อนข้างต่ำ นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ จึงทำให้เกิดปัญหาในการเขียนเนื้อหาได้น้อย เขียนได้ไม่ครอบคลุมเนื้อหา มีใจความรวน สื่อกวามไม่ได้ ซึ่งเป็นปัญหาต้องรีบแก้ไขโดยเร่งด่วน ดังคำกล่าวของ ถวัลย์ มาศจรัส (2545 : 275) กล่าวว่า ไม่มีหลักสูตรฉบับใดของไทยที่ละเลยในเรื่องของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เหตุผลเพราะ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือพื้นฐานสำคัญของการสื่อสารที่สอดคล้องกับยุคสมัย ปัจจุบันที่มีรูปแบบของการเขียนอย่างหลากหลาย ซึ่งเป็นศูนย์รวมแห่งภูมิปัญญาที่ปรากฏออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร

ความสำคัญและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทผู้เรียนเป็นสำคัญ ประกอบกับการใช้เทคนิควิธีการ กระบวนการต่าง ๆ ในการพัฒนาความสามารถ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืนของผู้เรียน อันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในการจัดการเรียนรู้ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนรู้ตลอดเวลา และที่สำคัญคือต้องให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งต่าง ๆ ที่พบในชีวิต และบทเรียน เพราะการเขียนเป็นกระบวนการที่แยกไม่ออกกับการคิด ดังนั้นในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก็ต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์เช่นกัน แต่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่ครูไม่ได้เน้นให้นักเรียนคิดให้แจ่มแจ้งเสียก่อนที่จะเขียน ประกอบกับครูผู้สอนไม่เข้าใจเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ และขาดเทคนิค กลวิธี ในการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้การสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ด้วย การฝึกฝน การสอน การฝึกปฏิบัติที่ถูกต้อง ดังที่ ปราณี กรุณวงษ์ (2546 : 18) ได้กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะที่สำคัญควรได้รับการส่งเสริมและปลูกฝังให้กับเด็ก เนื่องจากความคิดสร้างสรรค์ช่วยสร้างนิสัยที่ดีให้กับเด็กช่วยผ่อนคลายอารมณ์ ทั้งยังช่วยให้ได้พัฒนาด้านร่างกายสติปัญญา และช่วยให้ประหยัดเวลา แรงงาน และเศรษฐกิจ เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งต่อตนเองและประเทศชาติ

การจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา (CIPPA model) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ และเน้นบทบาทผู้เรียนให้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญ ดังที่ ทิศนา แจมมณี (2542ก : 10) ที่กล่าวว่าโมเดลชิปปา เป็นวิธีหนึ่งในการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษา รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนอย่างเต็มศักยภาพ มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจ

จะทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุดารัตน์ สุทธิชาติ (2547 : 64) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายปัญญารังสิต จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน และผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ อารี พันธุ์มณี (2540 : 11) กล่าวว่าการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ โดยเน้นกระบวนการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงก้าวหน้าอย่างรวดเร็วสามารถนำกระบวนการไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าคนเราชอบที่จะเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ด้วยการทำกิจกรรมและศึกษาแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบโมเดลชิปปา

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองกับเทคนิคผังความคิดจะสามารถยกระดับสนับสนุน และช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี ดังที่สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2542 : 125-128) ที่กล่าวว่าให้นำเทคนิคผังความคิดมาใช้ควบคู่กับการระดมสมองในเรื่องใหม่ ๆ เกี่ยวกับการสอน การวางแผน การสรุป การทบทวน การจดบันทึก สามารถพัฒนาความคิดของผู้เรียนให้เป็นระบบ ระเบียบ มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันและแจ่มแจ้งชัดเจนยิ่งขึ้น ก่อนที่จะเขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งเทคนิคดังกล่าวจะสามารถพัฒนาความสามารถ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ จุติมา นาควรรณ (2544 : 109) ที่ศึกษาผลของการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคระดมสมองและผังความคิดที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกลุ่มควบคุม

แนวคิดและเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดหลักการสอนภาษาไทย และยังให้ความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและนำความรู้จากเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ ส่วนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการระดมสมองสู่ผังความคิดเป็นการฝึกกระบวนการคิด ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ แล้วนำความคิดที่ได้มาจัดระบบในรูปผังความคิด เพื่อความรู้ที่มั่นคงทนและจดจำได้แม่นยำอย่างยั่งยืนตลอดไป

ดังนั้นจึงเป็นประเด็นที่น่าศึกษาว่าการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ผังความคิด จะทำให้ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ว่าจะได้ผลอย่างไร จากการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่พบผลการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและคาดหวังว่าจะสามารถนำมาใช้พัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด ซึ่งผลของการวิจัยนอกจากจะช่วยให้ทราบว่าจัดการเรียนรู้รูปแบบใดทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยสูงกว่ากันแล้ว ยังสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางเพื่อใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวของการจัดการศึกษา ตามมาตรา 22 ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา องค์การมหาชน (2547 : 12) ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนแควน้อย อำเภอเสนา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 7 โรงเรียน รวม 7 ห้องเรียน ประกอบด้วยโรงเรียนวัดโบสถ์ (ศุภพิทยาคาร) จำนวน 19 คน โรงเรียนวัดบันไดช้าง จำนวน 6 คน โรงเรียนวัดประคู้ จำนวน 8 คน โรงเรียนวัดบางกะทิง จำนวน 9 คน โรงเรียนวัดหัวเวียง (เขมสุทธีวิทยาคาร) จำนวน 24 คน โรงเรียนวัดโบสถ์ (วงศ์พานิช) จำนวน 15 คน และโรงเรียนวัดโพธิ์ (แจ่มวิทยาคาร) จำนวน 22 คน รวม นักเรียนทั้งสิ้น 103 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ในกลุ่มโรงเรียนแควน้อย อำเภอเสนา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 เลือกมา 2 ห้องเรียน ตามสภาพการจัดห้องเรียนตามสภาพจริงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงกันและมีสภาพแวดล้อมที่ไม่แตกต่างกัน จับฉลากเพื่อเลือกกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ห้องเรียนแรกคือโรงเรียนวัดโบสถ์ (ศุภพิทยาคาร) จำนวนนักเรียน 19 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด ห้องเรียนที่ 2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 คือโรงเรียนหัวเวียง(เขมสุทธีวิทยาคาร) จำนวนนักเรียน 24 คน จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วยตัวแปร 2 ประเภท คือ

2.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ 2 วิธี ได้แก่

2.1.1 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา

2.1.2 วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.2.2 เจตคติต่อวิชาภาษาไทย

3. ขอบข่ายเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ขอบข่ายเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา และการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 การเขียนคำ

3.2 การเขียนประโยค

3.3 การเขียนข้อความ

3.4 การเขียนเรื่อง

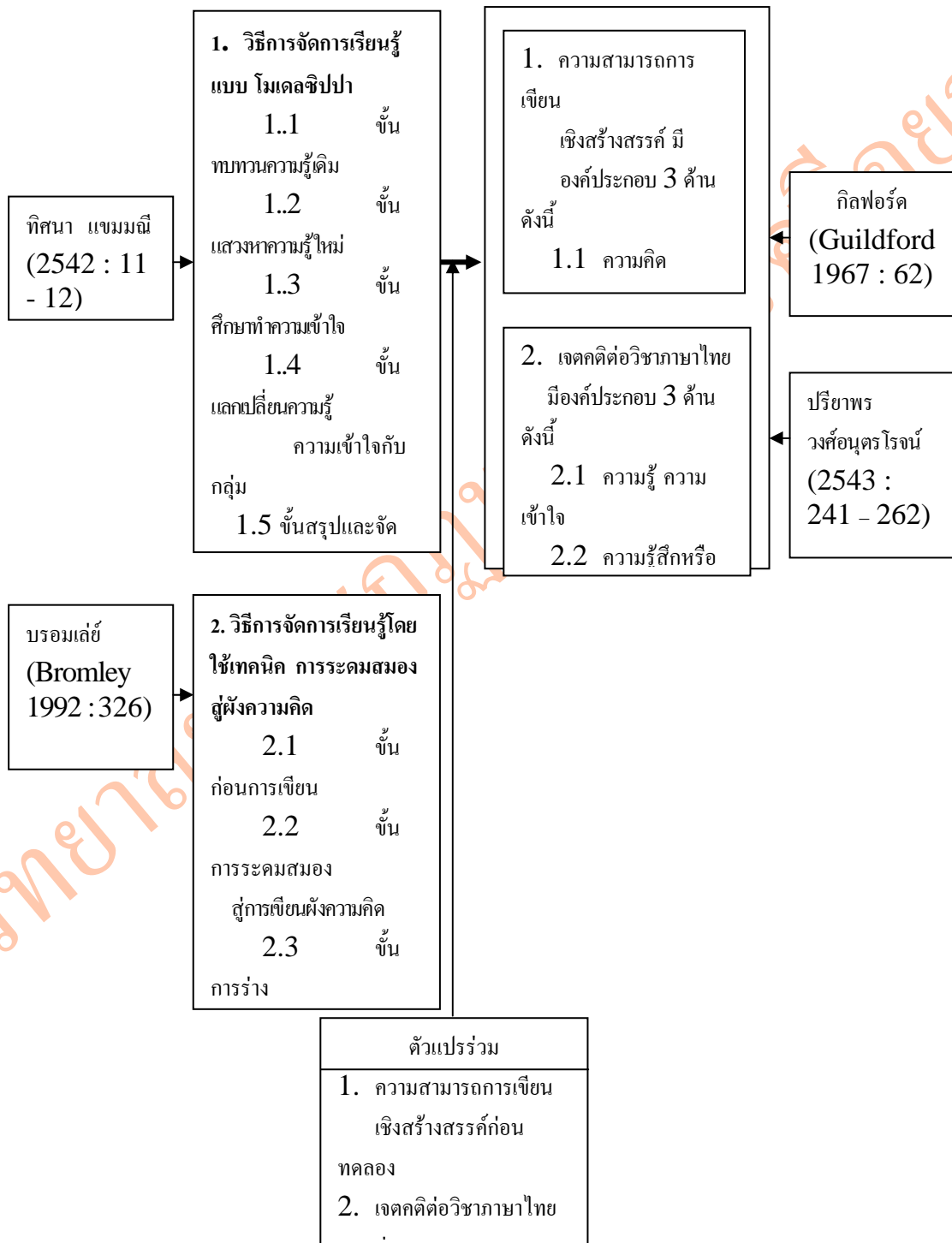
4. ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองคือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ใช้เวลาการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง เริ่มตั้งแต่วันที่ 9 มิถุนายน 2551 ถึงวันที่ 4 กรกฎาคม 2551

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งทดลองเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ตัวแปรต้น (วิธีการจัดการเรียนรู้) ตัวแปรตาม(ผลการจัดการเรียนรู้)

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และจินตนาการ โดยอาศัยประสบการณ์ของผู้เขียนออกมาในรูปแบบที่แปลกใหม่มิได้ลอกเลียนแบบผู้ใด

2. การจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนฝึกศึกษา ค้นคว้า แสวงหาความรู้ โดยใช้กระบวนการกลุ่ม กระบวนการทำงาน รวบรวมข้อมูล และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม มี 7 ขั้นตอน (ทิสนา แจมมณี, 2542 : 11 - 12) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนความรู้เดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 ขั้นศึกษาทำความเข้าใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นที่ 6 ขั้นแสดงผลงาน

ขั้นที่ 7 ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด หมายถึง การระดมความคิดอย่างอิสระ หลากหลาย แล้วนำความคิดมาจัดระบบเป็นผังความคิดในรูปแบบต่าง ๆ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด มี 5 ขั้นตอน บรอมเลย์ (Bromley, 1992 : 326) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นการระดมสมองผู้ฟังการเขียนผังความคิด

ขั้นที่ 3 ขั้นการร่าง

ขั้นที่ 4 ขั้นปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 5 ขั้นนำเสนอผลงาน

4. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถในการเขียนเรียบเรียงความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการ ด้วยถ้อยคำที่สละสลวย มีแนวคิดที่แปลกใหม่ น่าสนใจ โดยวัดองค์ประกอบความคิดสร้างสรรค์ 3 ด้าน ได้แก่ ความคิดคล่องแคล่ว

ความคิดริเริ่ม และความคิดยืดหยุ่น ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. เจตคติต่อวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนจากการตอบแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย
เพื่อวัดด้านความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก หรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อวิชาภาษาไทย

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้
แบบโมเดลชิปากับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปา
กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูผู้สอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษา ได้แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิง
สร้างสรรค์ และแนวทางที่จะนำไปปรับปรุง และพัฒนาการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการคิด และการเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. ได้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการใช้สื่อการเรียนการสอน
ไปพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ